

[Lone Dybkjær]

noget mere ind, og navnlig synes jeg, det er vigtigt, at vi sætter noget mere ind på det psykologiske område.

(Kort bemærkning).

Jytte Andersen (S):

Jeg vil gerne for historieskrivningens skyld sige, at jeg heller ikke var i Folketinget, dengang fru Lone Dybkjær blev skilt, og jeg ville nok ikke have svaret på den måde, som fru Lone Dybkjær blev svaret af en socialdemokratisk politiker, for naturligvis er det fjollet. Derfor er det også godt, at der i lovforslaget faktisk er lagt op til, at man ikke skal have den samme administration ved godkendelse af plejefamilier. Hvis det er pleje ud over 3 måneder, skal der naturligvis ske en godkendelse, og den skal ligge i det kommunale regi, det er vi meget enige i.

Jeg synes også, at det er en forbedring af lovforslaget, at man prøver at finde ud af, hvad der er egentlige anbringelser ud fra de lidt mere traumatiske begrundelser, hvad der er hjælp til store børn, der bare skal sendes på efterskole, og hvor familierne måske kan have lidt svært ved at betale for efterskolen – det er jo ikke anbringelse i den forstand, vi her har talt om – og hvad der så er de generelle anbringelser som sådan. Altså at man sonderer imellem det traumatiske, den almindelige plejefamilie og så de opholdssteder, som man af mange andre grunde, end at man lider overlast, kan have brug for, når børnene er store.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

For Kristeligt Folkeparti er det helt sikkert og helt naturligt, at børn og forældre hører sammen. Selvfølgelig ejer forældrene ikke børnene, det er klart, men de hører sammen, og vi ved, at børn elsker deres forældre, uanset hvordan de er.

Børn har brug for et sted at høre til, og det er derfor, vi fra Kristeligt Folkepartis side lægger så stor vægt på, at man, når forældrene ikke kan magte denne rolle af en eller anden grund, ser sig om i den nærmeste familiekreds, sådan at barnet stadig væk har et sted at høre til. Vi mener, at man gør ubodelig skade, når man skiller børn og forældre – og det gælder også bedsteforældre. Man afskærer barnet fra at have et sted at høre til. Plejefamilier kan være nok så gode, institutionerne nok så gode, men

det kan aldrig erstatte forældrene. Derfor er det også glædeligt, at de fleste institutioner i dag lægger meget stor vægt på netop samarbejdet med forældrene, langt mere end de har gjort tidligere, i erkendelse af, at det er utrolig vigtigt.

Derfor er vi også fra Kristeligt Folkepartis side lidt betænkelige ved, at man egentlig ikke understreger dette godt nok. Man siger, at man kan adskille – og en ordfører var inde på, at det kan være nødvendigt – men husk dog på, at når man adskiller, så går det ud over barnet. Hvis man har bare lidt kendskab til børn, så ved man, at denne belastning kan blive til ubodelig skade for dem, så man i realiteten skader det barn, man vil hjælpe.

Jeg erkender, at det kan være sådan, at barnet og moderen eller faderen på grund af risikoen for overgreb ikke kan være sammen alene, og så må man selvfølgelig sikre sig, at overgreb ikke kan finde sted. Men det værste, der kan ske for et barn, er at føle, at forældrene har svigtet det og ikke længere kan lide det, og at det så bliver kastebold mellem nogle systemer.

Vi lægger stor vægt på, at barnet kommer i centrum. Derfor nævnede jeg også tidligere, at når det er nødvendigt at tvangsfjerne et barn, skal det gøres så blidt som muligt. En voldsom oplevelse af tvang, hvor et barn føres skrigende bort, tror jeg sætter sig på nethinden, sådan at det aldrig glemmes, og måske kan dette barn lide skade for livet. Derfor må man prøve på at finde ud af, hvordan man i de tilfælde, hvor det er nødvendigt at fjerne et barn, får det gjort sådan, at det ikke går ud over barnet. Jeg ved godt, at denne lov og mange andre ting er gjort i den bedste mening af hensyn til barnet, men somme tider har jeg en fornemmelse af, at det ikke er barnet, der egentlig er i centrum i den slags sager.

Det gælder også, når der er tale om alder. Jeg mener principielt, at børn i alle aldre bør have en mulighed for at udtale sig på det niveau, hvor de nu er, til en person, som de har tillid til, for at også deres mening kan komme frem. Jeg kan love jer for, at et 8-9 års barn er meget bevidst og kan udtale sig og have sine meninger. Derfor er det vigtigt, at barnet ikke føler, at det bare bliver tilsidesat.

Vi er mange, der er lidt kede af, at vi har så kort taletid i dag, fordi der er så mange problemer i dette her, også med de myndigheder, der